

LBRIS

We know
books

M. M. Țara

Baladele Nlithiei
Marginea lumii

CRUX PUBLISHING

Cuprins

Ce e acolo, la marginea lumii?.....	9
Partea întâi - Cântec de nunta.....	13
Partea a doua - Cântec de vitejie.....	107
Partea a treia - Cântec pentru Fir.....	239
Epilog	303
Scurt glosar de termeni.....	311
Mulumiri	313

Cu 1335 de ani înainte de Eor și 1730 de ani înainte de evenimentele care au zguduit Nisalul, când Nahtavuth a încercat să pună mâna pe Inima Dragonului. Undeva în vestul Nlithiei, într-un mic sat pescăresc.

Ariin ședea pe ponton, atingând ușor apa cu degetele de la picioare. În poală, într-un blid de lemn, avea un pește prăjit și un bulgăre de entala.¹ La vreo trei pași în spatele lui stăteau aruncate straiile sale preoțești și toiagul din lemn de errin. Dacă l-ar fi văzut cineva din conclavă, ar fi primit cel puțin o privire disprețuitoare și, poate, o disciplinare verbală. La fel cum s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi pătat tunica cu mâncarea de care se bucura acum. Mereu exista unul sau altul care aveau un pai de scos din ochiul lui.

– Sărăcia ei de treabă! rosti cu voce tare Ariin și mușcă din pește cu poftă, apoi rupse o bucată de entala cu degetele-i unsuroase, băgând-o și pe aceea în gură. Îs proști cu toții, continuă el să dea glas nemulțumirii. Să pleci din locul ăsta, când au mâncare așa de bună, doar pentru că se apropie o armată...

Ariin lovi apa cu vârful degetelor. Apoi, cu gura plină, oftă îmbufnat. Bucăți de mâncare îi zburară în mare, și câțiva pești le ciupiră imediat, făcându-se apoi nevăzuți în adânc.

Avea să fie o ceartă urâtă și nu îi plăceau deloc confruntările. Măcar să-l convingă pe Ris să rămână cu el... Sau pe Oleea! Cu ei alături, ar fi putut năruți o cetate, dacă era nevoie, sau ar fi putut înfrunta o armată de liani, de monștri, de arghelani. Dar până și arghelanii își ridicau aripa protectoare de pe Nlithia. Lăsau toți oamenii, toți copiii nevinovați, toți bătrânii neputincioși la mila hoardei ce

1. Mâncare pescărească din alge uscate, mărunțite, și apoi amestecate cu făină, apă și carne tocată, formând un fel de chifteluțe.

devora totul în cale, ca niște... cum le ziceau ăia? Lăcuste. Ca niște lăcuste însetate de sânge, înfometate nu după iarba câmpului, ci după carne de om. Dacă trebuia să se certe cu conclava pentru viața miilor de oameni de pe acest tărâm, avea să o facă. Dacă lor legea lui Hir le dădea libertatea să întoarcă spatele celor în nevoie, lui, aceeași lege, îi crea o obligație de care nu se putea dezice.

– Hir cu mila! zise Ariin și se ridică în picioare, aruncând ultimele firimituri la pești. Ce-a fi, a fi. Nu are cum să se întâmple altfel decât voia lui Hir.

Se îndreptă de spate, își întinse brațele și își scutură picioarele, să alunge amorțeala care îl cuprinsese și se întoarse să își ia tunica pe el. Lângă haine, stătea Oleea. Zâmbea.

Ariin răsuflă ușurat. Oleea era de partea lui. Mereu fusese așa. Ea nu avea să alege la membrii conclavei să îl pârască pentru că își permisesese să-și dea jos tunica și să-și arate pielea acoperită de tatuaje – goliciunea, cum o numeau cei din conclavă. Ea era *felehem dis felehem, lod dis lod* – carne din carnea lui, sânge din sângele lui – nevasta lui, cum îi spuneau lianii din zonă.

– Îmi place ce văd, surâse Oleea.

– Plăcerea este poarta spre păcat, cită Ariin din Pteolis, unul din străvechii învățați ai conclavei.

– Până și Hir s-a uitat la creația Lui și i-a plăcut ce a văzut, i-o întoarse Oleea, ajutându-l să-și îmbrace tunica pe el și înmânându-i toiagul.

– Oho, joci periculos, draga mea. Suntem, cumva, în dezacord cu poate cel mai mare învățat pe care l-a avut conclava, cel din ale cărui cărți am învățat credința adevărată de când eram copii?

Acesta fusese jocul lor mereu, de când se cunoscuseră pe băncile versitaliului² din Kelesia. El zicea ceva, ea răspundea, apoi amândoi citau din învățați din școli

2. Școală dedicată celor dăruiți, universitate. Derivat de la conceptul conform căruia lumea a fost creată prin cânt, prin versuri. Astfel, cunoscând cât mai multe din lume, poți să ajungi să cunoști versul sau versurile care pot crea lumi.

LBRIS

We know
books.

diferite de gândire, testându-și cunoștințele și înțelegerea. Acum, era mai mult o rutină, un gest familiar care le oferea confort într-o perioadă tulbură și într-un loc străin. Străin chiar și după aproape cinci ani petrecuți în Nlithia, predicând bunătatea lui Hir.

Ariin îi înțelegea pe cei din conclavă, pe cei care voiau să se întoarcă în Kelesia. Oamenii de aici erau răi, mulți dintre ei, ironici și disprețuitori în marea majoritate. Unii erau ignoranți, și doar câțiva din miile cu care vorbiseră interesați. Nu era de mirare că voiau să se întoarcă în Kelesia, mai ales când o hoardă venea în marș spre ei. Însă îi înțelegea și pe nlithieni – fapt ciudat, pentru că doar el părea să se poată pune în papucii acestor liani. O mână de străini veniți dintr-o țară de care nu auziseră niciodată, cărora le vorbea despre un zeu de care nu auziseră niciodată. Ce să facă cu El? De ce să creadă în El? Doar pentru că vestitorii Lui mânuiau magia cum nu o făcea nimeni, nici măcar liandrinii?

Oleea își petrecu mâna pe după brațul lui și, astfel înlănțuiți, porniră spre centrul satului, unde conclava ținea o ultimă întrunire înainte de marele lor exod. O ultimă ocazie pentru Ariin fie să îi sfideze, fie să îi urmeze. Simțea o apăsare puternică pe umeri, de parcă ar fi cărat cu ei viitorul întregii lumi. Mâna soției lui și calmul ei nu îi ușurau această povară, doar o făceau mai suportabilă. Cât timp o avea pe Oleea lângă el, Ariin era convins că putea să realizeze orice.

Când ajunseră în fața casei unde erau strânși membri conclavei, cei doi se opriră. Ariin trase puternic aer în piept de câteva ori.

– Ai decis ce vrei să faci.

Nu era o întrebare.

– Da. Cred că da.

– Atunci, cu voia lui Hir, fă ce ai de făcut!

– Cu voia lui Hir, repetă Ariin și pași în casă urmat de Oleea, care imediat își găsi locul lângă Ris, căruia Ariin

LBPS

We know
books

îi aruncă un zâmbet scurt în drumul său spre mijlocul încăperii.

Acolo se afla un singur scaun din lemn, iar Ariin se așează pe el. De jur împrejur, membrii conclavei, care până la intrarea lui şușotiseră animat, încetară să mai vorbească. Ariin își roti privirea prin sală. Îi știa pe toți pe nume. Nu le cunoștea viețile în detaliu, dar călătoriseră împreună pe aceeași corabie, străbătuse cetăți și sate cu majoritatea, lucraseră și mâncaseră împreună. Ce îi unise până cu câteva săptămâni în urmă, acum părea să îi separe ireconciliabil, iar Ariin nu putea să și justifice nicicum încruntarea lor. Le citea în priviri doar ostilitatea și ura.

– Ariin, conform ultimei întruniri a conclavei de pe această parte a mării Urm, potrivit statutului preoților Kelesiei și legii lui Hir, ai avut o zi și o noapte să ne comunici decizia ta ultimă. Ai produs o mare tulburare printre membrii conclavei. Deși ideile tale au fost mereu... originale, nu consider că propunerea ta face cinste Kelesiei.

– Dar îi face cinste lui Hir, spuse el, căutând-o din priviri pe Oleea.

Avea nevoie de calmul ei. Voia să îi vadă zâmbetul, să primească asigurarea mută că era alături de el. Dar Oleea avea fața ascunsă în umărul lui Ris, iar bărbatul privea în jos rușinat. Un hău se căscă în pieptul lui Ariin, iar el înghiți tot aerul din plămâni, din încăpere, din lume. Nu mai putea respira. Privirea i se întunecă. Era gata-gata să leșine, dar, în ultima clipă, se sprijini în toiag ca să nu cadă. Vocile din sală se auzeau distorsionat. Nimic nu era cum trebuia să fie. Se simțea trădat. Acum știa și decizia ei. Decizia lor. Ariin începu să plângă. Toată povara lumii apăsa doar pe umerii lui. Era singur. Totuși, doar câteva vorbe l-ar fi putut aduce înapoi în grațiile conclavei, l-ar fi reunit cu Oleea și cu bunul lui prieten Ris. *Vin cu voi.* Atât trebuia să spună și hăul avea să se închidă la loc, iar el și soția lui nu aveau să fie separați pe veci. Nlithia putea să se descurce singură. Până la urmă, nu era responsabilitatea lui, nu? Sau era?

– Ariin! tună vocea liderului conclavei – Alemmes Hartis – cel mai rigid și loial om al Kelesiei.

Olea glumise odată că dacă Hir i s-ar arăta lui Hartis și l-ar pune să aleagă între cetatea lor sfântă și El, Însuși Dumnezeu, Hartis i-ar da un șut un fund lui Hir fără să clipească, pentru îndrăzneala de a se pune mai presus de Kelesia.

– Ariin! Care este decizia ta?

Cuvintele lui Hartis ajunseră limpede până la urechile lui Ariin, care-și șterse lacrimile cu mânecile tunicii neceremonios, la fel cum își șterge un copil fața plânsă. Să vadă toți că decizia pe care o luase îl durea. Să știe toți că suferă, că alegerea lui nu era ușoară.

– De cinci ani, începu Ariin, am străbătut Nlithia, alături de voi, în lung și-n lat. De cinci le spun oamenilor despre Hir.

– Și care ne-a fost mulțumirea? strigă unul dintre preoții de pe rîndul din spate.

După voce, Ariin îl recunosc pe Ulif Acorbius.

Ceea ce nu îl mira deloc. Ulif, fiul lui Urmius,³ mereu îl tolerase cu o oarecare scârbă, din simplul motiv că Ariin era cel mai puternic preot din conclavă – binecuvântat de însuși Hir cu un sac de magie, aparent, fără fund.

– Unii au crezut, cei mai mulți nu, continuă Ariin, ignorându-l. Dar nu a fost la fel și în vechime, când, după susurul Creației, după ce Hir Însuși a cântat lumea în ființă, nu a pășit El printre oameni? Iar oamenii nu L-au ascultat, nu L-au crezut. Pe Hir. Pe Hir, Cel Atotputernic, pe el nu l-au crezut. Și putea să îi facă cenușă. Dar nu... Ce a făcut El, însă? A continuat să trăiască printre ei. Chiar și când era batjocorit. Izgonit. Exilat. I-a binecuvântat cu prezența Lui. I-a învățat, pe cei ce voiau să asculte, căile Sale. Nu toți au ascultat. Dacă ar fi ascultat, nu am mai fi avut noi misiunea aceasta sfântă. Iar acum, acum când războiul stă să măture Nlithia, voi vă gândiți să fugiți,

3. Denumire oficială a conducătorului bisericii din Kelesia. Derivat din cuvântul Urm – mare, cel mai mare – ca referire la poziția sa de mare preot.

să plecați, să vă întoarceți la casele voastre din Kelesia? Ce spune asta despre Hir sau despre credința voastră?

În momentul acela, știu că frații lui îl urau. De la primul până la ultimul. Se citea pe fețele lor. Se citea pe chipul Oleei, care îl privea cu ochi mari, înlăcrimați. Tăcerea, la fel ca ura lor, se întinse câteva clipe în plus, până când Hartis își dresе vocea.

– Ariin... cuvintele tale... insinuările tale sunt periculoase. Ai grijă ce spui în continuare.

– Și totuși sunt adevărate, nu? O știți și voi... Simțiți rușinea asta în piepturile voastre, dar o ignorați. O acoperiți cu minciuni, cu amăgiri. Vă spuneți că protejați legea lui Hir, că ați făcut voia Lui, că v-ați făcut partea. Sunteți niște șerpi în robe preoțești și vreți doar să vă salvați coada!

– Blasfemie! strigă Ulif, iar cuvintele lui își găsiră cu ușurință ecoul în vocile celorlalți. Blasfemie! Blasfemie!

– Nu vreți asta! Nu. Ulif, Hartis, Oleea... Nu faceți asta!

Dar Oleea își afundă din nou capul la pieptul lui Ris.

– Nu faceți asta, zise din nou Ariin, dar ochii celor din conclavă ardeau de magie și ură – focuri gata să îl mistuie pe el.

Și, ca unul, toți întinseră mâinile spre el, gata să-i aplice pedeapsa pentru păcatul comis: *Morrvalt*.

Ariin închise ochii, șoptind o ultimă rugăciune:

– Ai milă, Hir, de sufletele lor, și iartă vina mea.

Lovi podeaua cu toiagul și, răscolind în sine după toată magia ascunsă în oasele și carnea lui de preabunul Hir, urlă un singur cuvânt, ce răsună peste tot satul: *Iro*⁴! Vrajile de moarte aruncate de preoți se întoarseră asupra lor, iar aceștia căzură la pământ, rând pe rând, fără suflare.

– Ce ai făcut? șuieră Alemmes Hartis, rămas în picioare.

– Tu nu ai abătut vraja de moarte asupra mea, șopti sleit Ariin.

– Ce ai făcut? repetă Hartis, cu chipul alb de groază.

Un vaiet prelung se auzi din spatele lui Ariin, care se

4. Iro – în limba străveche semnifică oglindire, ca oglindirea apei, reflexie.

LIBRIS

We know
books

întoarce. Îl văzu pe Ris, prietenul lui cel mai bun, udând cu lacrimi trupul fără de viață al Oleei.

– Toți și-au primit pedeapsa meritată. Hir să se îndure de sufletele lor. Voi doi ați avut milă și veți primi milă, spuse Ariin găuit de durere, cu ochii lipiți de chipul neînsuflețit al soției lui. Acum plecați. Lăsați morții să-și îngroape morții. Plecaaaaaați! urlă el lovind podeaua cu toiașul, iar din capătul acestuia țâșniră scânteii de magie.

Cei doi îndrăzniră să se miște și, cu pași temători, se îndepărtară de locul masacrului. Hartis dădea din cap, de parcă, dacă îl scutura suficient de tare, avea să se trezească din coșmar, iar Ris îl urma ca în transă, privind mereu peste umăr la Oleea.

Abia după ce corabia se puse în mișcare, adusă la viață de magia lui Ris, și dispăru dincolo de linia orizontului, Ariin se ridică și el. Cu chipul străbătut de dăre înlăcimate, dar uscate, murmură o vrajă de conservare peste trupurile moarte. Apoi, căută o lopată și, în prima pădurice pe care o găsi, săpă cincizeci de gropi. Îi luă aproape o lună plină să îi îngroape pe toți, mereu urmărit de departe de oamenii din sat, mereu murmurând: „Morții își îngroapă morții”.

Ultima pe care o puse în groapă fu Oleea. O privi îndelung înainte să-i acopere chipul cu pământ și să-i cânte drumul spre Hir:

Ascultă glasul ce te cheamă

Ce cântă-n uimitoare armonie

atât moartea, cât și viața.

Pășește dar, pășește fără teamă

În lumea-n care, pe vecie,

Ți-e vie de acum speranța.

Inar nu se mai sătura de priveliștea din fața ochilor. Prin fereastra deschisă, o mare limpede, albastră, se întindea precum cerul, nesfârșită. Aerul sărat îi înțepa nasul, iar soarele care în Osa era nemilos, dogoritor, aici doar încălzea briza ce-i mângâia ușor chipul.

Un ghem de emoții i se strânse în piept și, cu cât privea mai mult toată vastitatea albastră ce îi amintea de casă, cu atât ghemul creștea și, în același timp, se strângea mai tare. Chiar dacă Orașul Soarelui Apune îi fusese cămin aproape jumătate din viață, lui Inar îi era dor de acasă. De casa *lui*. De Arskia.⁵ Nicăieri nu exista un cer mai senin decât în Arskia, cea mai înălțată și prima cetate a arghelanilor, orașul de deasupra norilor. Nimic din frumusețea Erilului, insula pe care se afla deja de mai bine de o săptămână, alături de Asht Kerrisham, autoproclamatul Bard al Nordului, și Vel Eshatt, ucenicul lui, hoț de buzunare și Copil al Dragonului, în așteptarea unei ambarcațiuni care să-i ducă într-un loc ce nu exista pe nicio hartă, nimic din ce avea să-i ofere Insula Paradisului nu se putea compara cu piațeta și clădirile din marmură ale Arskiei, cu grădinile sale plutitoare sau cu amfiteatrul academiei, care putea primi zeci de mii de arghelani. Dorul de casă era ca o durere ce-i pulsa în piept, odată cu inima.

Inar tresări când ușa de la intrare se deschise-n forță. Își aruncă imediat ochii în cartea de care uitase, furat de peisaj și amintiri, rușinat de faptul că tânjea după locul din care fusese alungat chiar de tatăl său.

– Ce face? întrebă Asht Kerrisham de cum intră în odaie.

– La fel, îi răspunse Inar.

– De unde ai făcut rost de carte? Știi ce? Nu contează. Zi-mi dacă a mâncat.

– Și un șoarece de bibliotecă mănâncă mai mult la o

5. În limba străveche, *Primul Cer*

LBRIS

We know
books

masă decât a mâncat el toată ziua.

– Pe barba lui Ariin! Trebuie să îl scoatem din starea asta!

– Ai găsit o corabie?

– Am găsit mai multe. Niciuna care să ne ducă până la capătul lumii.

– Atunci suntem blocați aici? întrebă Inar, punând cartea pe pervaz.

– Cât de rău poate fi? Suntem pe Insula Paradisului, unde nu e niciodată nici prea cald, nici prea frig. Peștele e aproape gratis, fructele atârnă în copaci, trebuie doar să te întinzi să le culegi, și suntem invitați ai prințesei Xelion. Avem la dispoziție și un serv care să se ocupe de mesele și hainele noastre.

– Eu nu mă plâng, se apără repede Inar. Dar, Vel...

– Da. O să am o vorbă cu el, zise Asht și se îndreptă spre camera în care se închisese tânăru.

Asht bătu ușor în ușă.

– Vel? Ești treaz? Vel? Nu vrei să ieși să luăm masa împreună? Să bem un pahar de armied?⁶

Din odaie nu se auzi nici cel mai mic zgomot. Asht încercă clanța, dar ușa era încuiată.

– Vel? Hai, ieși și tu din casă puțin, mai ia o gură de aer!

Bardul își lipi urechea de ușă. În liniștea de dincolo, i se păru că aude un foșnet de așternuturi. Trase aer în piept și ciocăni din nou.

– Hai, Vel! Mira nu ar fi vrut să-ți irosești astfel zilele!

Inar îngheță, iar de cealaltă parte a ușii se auziră pași furioși. Asht abia reuși să retragă, că ușa se făcu țândări, așchii fumegânde sărind în toate direcțiile.

Vel, învăluit în magie, trecu prin ce mai rămăsese din ușă și se opri în fața lui Asht.

– Ce-ai zis? Cum poți să vorbești de Mira de parcă-ar fi moartă?

– Tu cum poți să trăiești așa, de parcă-ai fi în doliu?

Vel făcu un pas în spate, ca palmuit.

6. Băutura asemănătoare miedului, originară de pe meleagurile înalte ale arghelanilor și foarte răspândită în vestul Nlithiei, în special în Osa și Eril.

LBDIS | We know books

– Cum poți să stai în camera aia toată ziua, continuă Asht, și să te înfometezi, purtându-te de parcă nimic nu mai are niciun rost pe lumea asta?

Inar, chiar dacă era mai înalt decât amândoi, se făcu mic într-un colț, lăsându-le cât mai mult spațiu.

– Zi-mi tu dacă mai are ceva vreun rost! L-am lăsat pe Țesător să o ia pe Mira și niciunul, niciunul dintre noi nu a făcut nimic să-l oprească! Nimeni nu a ridicat un deget! Am stat și ne-am uitat toți la el și nu am făcut nimic! strigă Vel, cu glasul frângându-i-se imediat într-un plâns necontrolat. Și e vina ta, Asht! Vina ta și-a lui Lied! Dacă nu ar fi venit el și dacă nu ne-ai fi băgat pe Mira și pe mine în planurile voastre idioate, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

Avea dreptate, și Asht era de acord cu el. Dacă nu i-ar fi implicat pe Vel și Mira în jaful pe care-l plănuise cu Lied în ziua marelui bâlci al artiștilor de la curtea regelui Cherazim al III-lea al Nisalului, cu doar câteva luni în urmă, ce-i păreau acum a fi fost câțiva ani, dacă, pur și simplu, nu i-ar fi invitat la dejunul din taverna lui Obert și nu i-ar fi prezentat lui Lied... nu s-ar fi ajuns aici. Înaltul Magistru Cheerm Al Shar probabil tot ar fi încercat să pună mâna pe Inima Dragonului, secretul acesteia tot ar fi fost dat la iveală, și iarna tot ar fi înghițit cetatea Nisalului când scutul de magie s-ar fi retras. Tot Lied ar fi fost țap ispășitor, vânat de Magiștri și armată. Tot răul s-ar fi întâmplat oricum, dar nu lor. Nu lui Vel și nu Mirei. Asht știa că se lăsa tras într-o capcană, permițându-le gândurilor să urmeze acel curs, însă ispita amărăciunii, ispita de a se lăsa măcinat de durere era prea mare. Pentru că Vel nu era singurul care suferea, și în mod cert, nu era singurul care se simțise neputincios în fața Țesătorului. Nu doar Vel o pierduse pe Mira. El, Asht, îi pierduse și pe Lied și pe Calya și pe acel dragon mic, alb-albăstrui, care se atașase de Lied și care putea să-și înțepe companionii cu replicile lui sarcastice mai bine decât scuipa foc. Îl